

Strah in pogum med narodi

Tehnološki razvoj sodobne družbe je za vse posameznike in vse narode, majhne in velike, velik izziv. Usi smo prisiljeni, da se prilagajamo novim razmeram in iščemo svoje mesto v lastnem okolju in med narodi. Neizbežno je, da so na delu ideologije, ki priporočajo združevanje sil, tj. globalizacijo, kot prvi pogoj za uspešnost. V tem je razlaga za združevanje nekdaj politično in gospodarsko bolj ali manj samostojnih pokrajin, regij in držav v večje politične in gospodarske enote. V tem je tudi razlog za nastanek Organizacije združenih narodov.

Globalizacija je sodobna pot v obljubljeni deželo, a vedno bolj z grenkim priokusom. Številne zagovornike globalizacije v znanosti in gospodarstvu so kljub nasprotnim indikacijam omamile sanje, da bo svetovna znanost prej ali slej rešila vse neznanke, odpravila besedo "nemogoče" in vsem ljudem zagotovila blagostanje. Toliko bolj preseneča, da se vzporedno z globalizacijo znansvenega, gospodarskega in družbenega razvoja pojavlja vse bolj zagonetna globalizacija svetovnega terorizma, ki je postal najresnejša grožnja samega obstoja človeštva na našem planetu.

Kje je rešitev? Zagovorniki znanstvene in gospodarske globalizacije so se osredotočili na načelo preventivne vojne in so s tem svetovni globalizaciji dali nov zagon. Skrb za lastno varnost in atentati so na referendumih najbolj učinkovita reklama za vključevanje kandidatke za Evropsko skupnost v Nato. Toda tudi hipotetično največja obrambna organizacija sveta nas ne more rešiti strahu pred nepredvidljivo stihijo človeške frustracije in zlobe, saj so za uničenje drugih številni pripravljeni uničiti sebe. Zdaj se številni skeptiki vse bolj zavedajo, da za varnost življenja na našem planetu ne more jamčiti nobena človeška obrambna organizacija.

Kam se lahko obrnemo? Teroristi svoje frustracije mirijo s samožrtvovanjem v naboju peklenškega stroja. Zakrknjeni skeptiki se še bolj zagrizeno zaklinjajo, da je naše življenje zapisano smrti brez povratka. Le streznjeni realisti odkrivajo smisel starodavne modrosti, da je naše življenje v vsakem primeru v Božjih rokah. Najbolj aktualno je torej vprašanje, ali bo Bog dovolil človeku, da v svoji vne mi za raj na zemlji uniči delo Božjih rok vse do rta dobrega upanja. Vprašanje našega preživetja se vse bolj suče okoli ugibanja, ali bo Gospod ob svojem drugem prihodu našel vero na zemlji.

Kaj lahko ogrozi našo vero? Znane so prastare čeri: samozadostnost, pohlep, sovraštvo, nezau panje v druge. Te slabosti človeške narave dobivajo skupni novodobni imenovalec: globalizacijska ob sedenost iz strahu pred ponižanjem in lastnim propadom. Lahko človek, ki je obseden s prividom lastne veličine in varnosti v zemeljskem raju, verjame, da nad njim bdi Božja obljuba? Verovati pomeni osvoboditi se strahu, ki se širi po laboratorijih, in verjeti, da smo otroci obljube. Vera je Abrahama pregnala iz mesta babilonskega stolpa, ki je segal "do neba", in iz skritih naftnih polj med Evfratom in Tigrisom v polpuščavo, ker mu je le tam Bog razodel, kaj pomeni biti otrok obljube.

Pismo Hebrejcem omenja vzornike vere, ki so "priznavali, da so na zemlji tujci in priseljenci. Tisti pa, ki tako govorijo, razodevajo, da domovino iščejo. Koj bi imeli v mislih tisto domovino, iz ka tere so prišli, bi imeli priložnost, da se vrnejo. Tako pa so hrepneli po boljši, po nebeski." (11,13-16).

Jože Krašovec